

РЕШЕНИЕ

№ 4271

гр. София, 29.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 29.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **3466** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал. 2, във връзка с чл. 208 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение № ПИ-117/10.03.2020 г. на директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С. (ТД на НАП-С.), с което жалбата на дружеството срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) изх. № С200022-022-0010106/21.02.2020 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП - С., е оставена без уважение като неоснователна.
В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното решение. Посочва се, че в решението са развити общи мотиви, без да са обсъдени наведените възражения срещу пороците в постановлението. Изложени са доводи, че в постановлението липсва яснота за фактическото положение относно съществуването на установено по основание и размер публично вземане, като не е указано, кое вземане се изпълнява, какъв е неговият вид, попада ли в обхвата по чл. 166, ал. 2 от ДОПК, с какъв акт е установено и подлежи ли на изпълнение. Посочва се, че липсва дата на издаване на постановлението, тъй като датата, на която е отразен изходящият номер на постановлението не може да се приеме за дата на издаването му. Твърди се, че цитираните в решението актове за установяване на публични държавни вземания не са влезли в сила, предвид което липсва годно за изпълнение и обезпечаване публично вземане. Изложени са доводи за липса на обезпечителна нужда, както и доказателства, че такава е установена и се налага обезпечаване на

събирането на неустановено с влязъл в сила акт публично вземане. Посочва се, че дружеството е изряден платец на публични задължения и няма основание да се предположи, че няма да изпълни задълженията си към фиска. Иска се от съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение и наложените обезпечителни мерки. В хода на съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Прави възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез пълномощника си юрк. Б., излага становище за неоснователност на жалбата и моли съда да я остави без уважение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение съгласно представен списък.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От приетите по делото доказателства се установява, че по описа на ТД на НАП-С. е образувано изпълнително дело (ИД) №[ЕИК]/2020 г. срещу [фирма], във връзка с установени и изискуеми публични вземания в общ размер на 19 048 154,41 лв. от които: главница – 14 945 470,85 лв. и лихва – 4 102 683,56 лв.

Посочените публични задължения, представляващи такси по чл. 30, ал. 3 от Закона за хазарта за период от 01.06.2014г. до 31.01.2020г., ведно с начислените лихви, са установени с Актове за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ №1/14.02.2020г. и № 2/14.02.2020г., връчени на 14.02.2020 г. на изпълнителния директор на [фирма]. На основание чл. 60 от АПК е допуснато предварително изпълнение на установените с двата АУПДВ публични задължения, което е обжалвано от [фирма] по съдебен ред. С Определение № 1497 от 21.02.2020г., постановено по ад 2033/2020 по описа на АССГ и с Определение № 1482 от 21.02.2020г., постановено по ад 2037/2020 по описа на АССГ, жалбите срещу допуснатото предварително изпълнение на АУПДВ №1/14.02.2020г. и № 2/14.02.2020г. са отхвърлени.

На 24.02.2020 г. на оспорващия е връчено по електронен път съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С200022-048-0034989/21.02.2020 г. (л.19), с което лицето е уведомено, че в 7-дневен срок от получаването му следва да заплати публичното си задължение ведно с начислените лихви, представляващо начислени с АУПДВ №1/14.02.2020г. и № 2/14.02.2020г. такси по Закона за хазарта, подробно описани по вид задължение, период, главница и лихва.

С процесното ПНОМ изх. № С200022-022-0010106/21.02.2020 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в Първа Инвестиционна Б., Ю. България АД, ТБ И. АД и Б. Д. за сумата от 19 048 154,41 лв. До посочените банки са изпратени запорни съобщения.

Съгласно получен отговор от банката Б. Д., запорът е наложен, като е посочено, че върху вземането на длъжника има и други наложени запови от 13.02.2020 г. и от 20.02.2020г. по други изпълнителни дела на ТД на НАП-С..

Съгласно получен отговор от ТБ И. АД, запорът е наложен, като е посочено, че по

откритата банкова сметка има предходно наложени запори от ТД на НАП-С., като средствата на длъжника са недостатъчни за обезпечаване на всички запорни съобщения.

Съгласно получен отговор от Ю. България АД, по откритите банкови сметки липсва авоар, като има предишно наложени запори.

ПНОМ с изх. № С200022-022-0010106/21.02.2020 г. е връчено по електронен път на 24.02.2020 г. и оспорено пред директора на ТД на НАП – С. с жалба, подадена на 27.02.2020 г. Към жалбата е приложено удостоверение, издадено от ТД на НАП-С. с изх. № 220202000041412/20.02.2020 г., видно от което [фирма] няма задължения.

Издадено е оспореното в настоящото производство Решение № ПИ-117/10.03.2020 г. на директора на Териториална дирекция на НАП – С., с което жалбата срещу ПНОМ е оставена без уважение. Решаващият орган е приел, че в процесния случай са налице установени вземания на държавата за месечни такси в особено големи размери, които не са платени доброволно и са с настъпил срок за плащане. Изложени са мотиви, че особено големият размер на публичното вземане обуславя необходимост от предприемане на мерки от страна на държавната администрация за гарантиране на събирането му, поради което е налице обезпечителна нужда. Посочено е, че публичният изпълнител е извършил преценка и анализ, въз основа на който е приел, че събирането ще бъде затруднено, тъй като наличността по банковите сметки на длъжника не е достатъчна за обезпечаване на целия размер на задълженията му. Въз основа на гореизложеното и с цел гарантиране събирането на държавните вземания е прието, че обжалваното постановление е законосъобразно и жалбата срещу него като неоснователна е оставена без уважение.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от П. В. П. - заместник-директор на ТД на НАП – С. при условията на заместване на компетентния орган – директор на ТД на НАП - [населено място], съобразно заповед № ЗЦУ-ОПР-25/01.11.2019 г. (л. 28). Решението е издадено в рамките на установения в чл. 197, ал. 1 ДОПК 14-дневен срок.

Постановление изх. № С200022-022-0010106/21.02.2020 г. е издадено от компетентен орган – главен публичен изпълнител в ТД на НАП С., съгласно правомощията, определени в чл. 167 ДОПК, в предвидената в чл. 196 ДОПК писмена форма и съдържа посочените в същата норма задължителни реквизити.

Не са налице сочените в жалбата пороци в оспореното постановление, изразяващи се в липса на реквизити по чл. 196, ал. 1, т. 3 и т. 9 от ДОПК. В постановлението е посочена дата на издаването му - 21.02.2020 г. Неоснователно е становището на жалбоподателя, че посочената дата, на която е регистрирано постановлението като изходящ номер, не съответства на датата на издаването на му. По делото липсват данни, че актът е издаден на различна дата от посочената, а и именно датата, на която същият е регистриран като документ със съответен регистрационен номер, е правнорелевантна. В постановлението ясно е посочен и размерът на публичното вземане, което подлежи на принудително изпълнение.

Съгласно чл. 197, ал. 3 от ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са

спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5.

В разглеждания случай не са налице първите две хипотези, обосноваващи отмяна на обезпечителната мярка – не е предоставено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа и е налице изпълнително основание – подлежащи на предварително изпълнение АУПДВ №1/14.02.2020г. и № 2/14.02.2020г.

Съгласно чл. 195, ал. 1 и 2 от ДОПК подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително, когато е разсрочено или отсрочено. Според чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК публични са вземанията на държавата и общините за държавни и общински такси, установени по основание със закон, а според т. 9 от същата правна норма такива са и лихвите за вземанията по т. 1 - 8. В процесния случай установените и обезпечени задължения представляват такси по Закона за хазарта – публично вземане съгласно чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК, ведно с начислените лихви за забава.

С оглед представените по делото доказателства, настоящият съдебен състав приема за правилен и обоснован изводът на публичния изпълнител, възприет и мотивиран и от ответника, за затруднено събиране на обезпечените публични вземания. Същите са установени и изискуеми на основание чл. 60 от АПК, като по делото са налице доказателства, че събирането ще бъде затруднено. Видно от отговорите на търговските банки на заповорните съобщения, авоарите по заповораните сметки на [фирма] са недостатъчни, както и са налице други наложени заповори по други изпълнителни производства по описа на ТД на НАП-С.. Не са ангажирани доказателства за други активи, собственост на жалбоподателя, които да обезпечат изискуемите публични вземания, които са в особено голям размер /19 048154,41 лв./.

Липсата на подробно мотивиране на извода на публичния изпълнител за затруднено събиране на изискуемите вземания в случая не обосновава незаконосъобразност на постановлението. Административният орган е посочил фактическо и правно основание за налагане на обезпечителните мерки, размерът на вземанията, въз основа на което е формирал извод, че събирането им ще бъде затруднено. Същевременно, както в хода на административното обжалване, така и в настоящото съдебно производство дружеството не представя доказателства, които да опровергават извода на публичния изпълнител за затруднено събиране на публичните задължения както и такива, които да сочат наличието на възможност и вероятност задълженията да бъдат погасени. Поради това обоснован се явява изводът, че е възможно събирането на изискуемите публични задължения да бъде значително затруднено. В тази връзка следва да се посочи, че цел на обезпечителното производство е защитата на публичния интерес, на фиска и да се гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите до окончателното му погасяване.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че решение № ПИ-117/10.03.2020 г. на директора на ТД на НАП-С. и потвърденото с него постановление за налагане на обезпечителни мерки № С200022-022-0010106/21.02.2020 г., са издадени в съответствие с материалния закон и при липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Предвид изхода от делото и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК в полза на ответника

следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от гореизложеното, Административен съд София град, I отделение, 3-ти състав,
РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение № ПИ-117/10.03.2020 г., издадено от директора на ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: